

Adunarea cu frații slujitori

Timișoara – sâmbătă, 7 septembrie 2002, 16⁰⁰

Ewald Frank

Se pare că astăzi sunt mai mulți frați slujitori decât adunarea și întotdeauna este bine să fii împreună cu frați care slujesc Domnului. Și mai ales, este foarte bine când vezi roadele slujbei lor. Mulți vorbesc despre binecuvântări, dar mie îmi place să văd binecuvântările.

Voi aveți multe lucruri pentru care puteți fi recunoscători și mulțumitori Domnului, pentru că în toți acești ani El v-a păzit, ca să rămâneți în Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că nu aveți intenții personale, ci voi doriți să aveți parte de slujba din acest timp și de ceea ce face Dumnezeu în acest timp.

Dacă sunt întrebări foarte importante, aș dori să răspund, dacă pot, pentru că nouă nu ne place să predicăm predicatorilor. Dar, așa cum am spus în adunarea de azi, este foarte important să rămâi cu exactitate în Cuvântul lui Dumnezeu.

Vă dau un exemplu. Aceasta s-a întâmplat săptămâna trecută și, de asemenea, cu o săptămână înainte: un frate îmi trimitea e-mail după e-mail și tot îmi spunea să-i explic cine a fost pomul vieții și cine a fost pomul cunoștinței. Dar nu i-am răspuns. Și în final m-a sunat la telefon și mi-a zis: „Frate Frank, te-am rugat în mod concret ceva, spune-mi: «Cine este pomul cunoștinței!?»” Și eu i-am răspuns: „Eu o pot face. Pomul cunoștinței este pomul cunoștinței”. El a spus: „Dar nu aceasta te-am întrebat”. „Dar tu m-ai întrebat cine este pomul cunoștinței”. El aștepta de la mine un alt răspuns. Poate aștepta să-i spun că „era Satana”, poate vroia să-i spun că „era Eva”, eu nu știu exact ce aștepta de la mine să-i spun. Dar eu nu i-am spus nici una nici alta, ci i-am spus: „Pomul cunoștinței este pomul cunoștinței”. Bineînțeles că n-a fost mulțumit.

Dar important este că pomul cunoștinței a fost în Grădină, înainte să fie Eva. Deci nu poți spune că „era Eva”, dacă pomul era

acolo înainte să fi existat Eva. Dacă spui că „a fost Satana”, este imposibil, pentru că Satana a fost șarpele care a fost blestemat. Dar uneori fratele Branham face niște afirmații, iar oamenii le înțeleg greșit: ei iau afirmația ca pe o descoperire sau chiar ca pe o învățătură. Niciodată să nu faceți aceasta! Trebuie să vă întoarceți la Cuvântul lui Dumnezeu!

Dacă Biblia spune că a fost un pom al cunoștinței și Biblia spune că Eva a luat din rodul aceluiași pom și, de asemenea, nu numai că a luat, dar i-a dat și lui Adam din rodul aceluiași pom din care a luat ea, nici nu trebuie să spui mai mult, ci doar trebuie să rămâi tăcut și să respecti Cuvântul așa cum este scris.

Apoi, venind la pomul vieții, dacă spui „Hristos a fost pomul vieții”, după cum înțelegem noi Scripturile, IaHVeH al Vechiului Testament este Iahshua (Isus) al Noului Testament, același care a umblat în Grădina Eden, care l-a vizitat pe Avraam, în Geneza 18, care l-a întâlnit pe Moise, în Exod 3, Cel care a vorbit cu toți prorocii în Vechiul Testament, era DOMNUL Însuși. Și chiar în Apoc. 22, citim că cei care vor birui vor avea parte la pomul vieții, dar atunci Domnul va fi Dumnezeu, iar noi vom fi fii și fiice ale Lui.

Puteți merge un pas mai departe. Dacă luați 1 Cor. 10, apostolul Pavel se uită înapoi la acea călătorie de 40 de ani, a Israelului. Acolo era o stâncă pe care a lovit-o Moise și din care a ieșit apă. Dar Domnul era în stâlpul de foc, vorbindu-i lui Moise la locul de descoperire. În același timp, stânca aceea era deja un simbol spre Hristos. Așa cum citiți în Evrei, că Moise a ales să poarte ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului.

Deci, Domnul poate fi totul: El poate fi în stâlpul de foc, deasupra noastră, El poate fi ca Stâncă, cu noi, El poate fi Pomul vieții, poate fi Cel care umbla în Grădina Eden, El poate fi totul în toate. Așa că dacă tu ai un lucru, există mai multe lucruri decât crede cineva - despre Domnul...

Și vă rog, fiți atenți la un lucru: să nu aveți niciodată o specialitate în învățăturile și predicile voastre! Dacă faci un lucru mai important decât celelalte, tinzi să devii fanatic, așa că vei pierde din vedere celelalte lucruri și nu le vei mai vedea, datorită aceluiași lucru pe care tu îl consideri că este necesar. Deci, în slujba Domnului trebuie să

fim atenți întotdeauna și să fim echilibrați în predicare, în așa fel ca oamenii care ne ascultă să fie la rândul lor echilibrați în Cuvântul lui Dumnezeu.

În legătură cu slujba fratelui Branham, el a fost ca unul din prorocii vechi testamentari. Și dacă iei lucrurile pe care le-a spus Domnul nostru, în Ioan 5, în același verset 29, El a spus că unii „*vor învia pentru viață*”, iar alții „*vor fi înviați pentru judecată*”. El n-a explicat, El a făcut doar afirmația, dar între cele două învieri sunt o mie de ani. Chiar când citești 2 Tim. 4, foarte rar: „*Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus...*” – este o perioadă. O putem citi în 2 Tim. 4, v. 1 și nu i se dă nicio explicație. 2 Tim. 4:1: „*Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții și pentru arătarea și Împărăția Sa*”. „*are să judece viii și morții*” și „*arătarea și Împărăția Sa*” – sunt două lucruri diferite și el nu explică.

Deci, chiar Noul Testament trebuie luat împreună cu Vechiul Testament. Apostolul Pavel nu vorbea aici despre Împărăția de o mie de ani, ci spune despre Împărăție. Dar când mergem în Apocalipsa, ni se spune foarte clar că noi vom împărăți cu Hristos o mie de ani. Dar dacă mergi în Isaia 11, acolo ne este descris ce se întâmplă în Împărăția de o mie de ani, dar prorocul Isaia nu spune despre durata acestui timp.

Acum citim în Isaia cap. 11, unde avem cele șapte calități ale lui Hristos, care sunt natura lui Dumnezeu; Isaia 11:2: „*Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul*”. Toate aceste calități s-au manifestat în Isus Hristos, Domnul nostru. Apoi dacă mergem în a doua parte a v. 4, citim: „*va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău*”. Aici sunt din nou două lucruri diferite. Când spune că îl „*va omorî cu suflarea buzelor Lui*” este vorba despre Anticrist care este așezat în templu în acel moment (2 Tes. 2:4).

Dar frații înțeleg greșit aceste texte. De fiecare dată când ei citesc cuvântul „*parousia*”, cred că este vorba despre același eveniment. Și există niște învățături – nu în mesaj, ci în general – pentru că în Apoc. 22:7 este scris: „*Și iată, Eu vin curând*”. Și ei

spun: „pentru că acolo este scris *«iată, Eu vin curând»*, tot ceea ce este scris înainte se petrece înainte de revenirea lui Hristos, necazul cel mare, totul va avea loc înainte de venirea Lui”. Ei spun: „Pentru că Domnul face afirmația în Apoc. 22 și o face de mai multe ori în acest capitol și acolo spune *«Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!»* și pe urmă spune: *«iată, Eu vin curând»...*”.

Ei nu înțeleg că fiecare capitol se ocupă de un alt eveniment. Ca să poți citi Cuvântul lui Dumnezeu îți trebuie descoperire divină pentru fiecare verset, nu numai pentru fiecare capitol. Și cum spunem noi întotdeauna, trebuie să mergi de la text la text, de la verset la verset și doar atunci când tabloul îți este descoperit în totalitate, pas cu pas, atunci să-l împărtășești cu alții, ca nu cumva mai târziu să fii nevoit să te corectezi.

Și așa cum v-am spus mai înainte, cel mai bine este să nu te concentrezi asupra unor anumite specialități, ci să predici întregul plan al lui Dumnezeu, iar restul să-l lași în seama Domnului.

Unii iau afirmația lui Pavel din 1 Cor. 15, unde se vorbește despre ultima trâmbiță și ei spun: „Când va suna ultima trâmbiță, va veni Domnul” și se duc la cele șapte trâmbițe din Apoc. 11. Dar cele șapte trâmbițe vor fi toate sub pecetea a șasea, iar cea de-a șasea pecete face parte, deja, din ziua Domnului.

Este un gând pe care vreau să vi-l împărtășesc, în legătură cu ziua Domnului. Pentru că atât apostolul Petru cât și apostolul Pavel, au vorbit despre „ziua Domnului”, dar și despre „ziua lui Hristos”. Și în Fapte cap. 2, apostolul Petru face din „ziua aceea înfricoșătoare”, „ziua strălucită”. Dacă nu ai o înțelegere duhovnicească, te întrebi: ce este aceasta? Citim în Fapte 2:20: *„soarele se va prefăce în întuneric și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită”*.

În Vechiul Testament este scris întotdeauna despre „ziua înfricoșătoare a Domnului”, o zi de judecată, ziua când mânia lui Dumnezeu va veni asupra omenirii. Este așa cum este scris în Isaia 61, acolo unde, în același verset, se spune despre „anul de îndurare”, dar și despre „ziua de răzbunare a lui Dumnezeu”. Dar noi trebuie să înțelegem că „ziua Domnului” are un început și, începutul „zilei Domnului” este încheierea pentru Mireasă. Și primul lucru care se

întâmplă la sfârșitul timpului de har, este revenirea lui Hristos. De aceea Biblia spune, de exemplu, în Filipeni 1:6: „*Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos*”. Vedeți? Nu este formularea „ziua Domnului”, ci „ziua lui Isus Hristos”.

De asemenea în v. 10: „*ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos*”. Ziua lui Hristos este momentul când El vine să ne ia Acasă. De fapt, este ziua Domnului, dar sunt două părți în acea zi. Prima parte ne privește pe noi, este glorioasă, ziua pe care noi o așteptăm. Partea a doua se referă la cei necredincioși, partea groaznică, înfricoșătoare, a zilei Domnului.

Deci, apostolul Petru putea spune, pe de o parte, că este o zi strălucită, el având în vedere lucrurile care se întâmplă cu Biserica Mireasă. Dar același apostol Petru vorbește despre ziua Domnului în 2 Pet. 3:10, unde se spune – voi cunoașteți textul: „*Ziua Domnului însă va veni...*”. Dar aici nu spune „ziua lui Isus Hristos”.

De ce subliniez eu importanța felului în care este redată fiecare noțiune în Cuvântul lui Dumnezeu? Pentru că fiecare lucru scris în Cuvântul lui Dumnezeu are locul lui precis și noi trebuie să îl lăsăm în legătura în care este scris.

Și în partea a doua a versetului 10 este spus: „*În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet...*”. Apoi în v. 12, această zi este numită chiar „ziua lui Dumnezeu”, exact ca în Apoc. 16:14, în legătură cu mânia lui Dumnezeu care se va revărsa peste națiunile care se vor strânge împotriva Israelului.

La fel și noțiunea „zilele de pe urmă”. Dacă mergi cu această noțiune în Fapte 2:17, [acolo scrie]: „*În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură*”. Dacă citiți în Evrei 1:1-3: „*După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile* [,aceste zile de pe urmă - trad. engl.] , *ne-a vorbit prin Fiul...*”. Și dacă citiți în 2 Pet. 3:3: „*Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor*”. Scriptura vorbește mult despre „zilele de pe urmă”; Iacov vorbește despre „zilele de pe urmă”.

Dar noi trebuie să fim atenți și să știm ce vrea să spună Dumnezeu, când citim Cuvântul lui Dumnezeu. Cele „două zile” care sunt numite „zilele de pe urmă”, sunt aceiași 2.000 de ani în care evreii sunt împrăștiați printre neamuri, Osea 6:1-3: *„Veniți să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfâșiat, dar tot El ne va vindeca...”*. Și în v. 2: *„El ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula și vom trăi înaintea Lui”*. 2 Pet. 3:8: *„Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi”*. Când Domnul Dumnezeu i-a spus lui Adam: *„în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit”* (Gen. 2:17), n-a fost vorba de o zi de 24 de ore, dar Adam nu a ajuns la o mie de ani; el a murit la 930 de ani.

Când Domnul nostru a spus: *„Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat”* (Ioan 8:56), atunci este vorba despre „ziua mântuirii” - Isaia 42:6; Isaia 49:6; 2 Cor. 6:1-2. Este aceeași zi despre care este scris în Evrei, unde ni se spune că Dumnezeu a hotărât o altă zi pentru odihna noastră. Nu este vorba de o zi de 24 de ore, așa cum adventiștii sărbătoresc ziua de sabat. Am vorbit de câteva ori în biserici adventiste. Trebuie să știi cum să vorbești acolo, ca ei să te lase să vorbești până la sfârșit. Dar, doar ca să vă arăt cum oamenii înțeleg greșit – chiar mari învățători biblici și mari traducători ai Bibliei – când ei își fac observațiile despre Apoc. 1:10, unde Scriptura spune că Ioan a fost transpus în ziua Domnului, unii zic că acea zi era duminică, alții zic că era sâmbătă, neavând nicio înțelegere asupra sensului duhovnicesc al aceluia cuvânt. Ioan a văzut „ziua Domnului”, care încă este înaintea noastră, a văzut toate lucrurile care urmau să aibă loc. Dar dacă citești Cuvântul lui Dumnezeu cu intelectul, vei ajunge la concluzii total diferite. Dar dacă duci versetele din Vechiul în Noul Testament și apoi din Noul în Vechiul Testament, atunci înțelegi acest sens mai profund al tuturor acestor versete. Și acest lucru are loc chiar acum.

Dragi frați, eu sunt cinstit cu voi. Cuvântul lui Dumnezeu nu a fost descoperit niciodată, pe acest pământ, așa de clar cum este acum. Pentru că acesta este timpul când aveam nevoie. Dacă ați ști câți scriu despre semnul fiarei, despre fiară, despre Antihrist și scriu întruna și se uită în islam și zic că de acolo vine Anticristul... Dar noi luăm toate

textele care au legătură cu tema noastră și atunci înțelegem cine este și unde este.

Eu am primit o descoperire în Vatican – poate nu o credeți, dar este adevărat – în 1964, când predicam la Roma. Și aici e fratele care știe și își aduce aminte de John McTernan din Roma care m-a invitat să predic la Roma – era vremea când era acolo domnul DuPlessis, așa numitul „domnul Penticost” – am stat cu el în aceeași casă, am predicat împreună cu el pe aceeași platformă, în anul 1964 și el mi-a zis: „De ce nu vii cu mine la Vatican?” El era observator în Consiliul Vaticanului. Nu vreau să intru în detalii. Dar m-am dus cu el la Vatican. El a mers la acea sesiune, iar eu m-am alăturat unui grup de americani – era un grup de turiști americani care vroiau să viziteze Vaticanul – și primele cuvinte pe care ghidul ni le-a spus, au fost: „Doamnelor și domnilor, vreau să știți că aici nu sunteți în Italia, sunteți în statul Vatican. Noi suntem o țară separată, avem propriul Guvern, avem ambasadorii noștri, noi suntem o țară în interiorul altei țări”. În momentul când a zis „o țară într-o țară”, atunci m-a lovit descoperirea și Apoc. 17:11 mi-a devenit clară: „*el este al optulea împărat: este din numărul celor șapte*”. Am putut să văd cele șapte coline și apoi am putut să văd toate comorile Vaticanului. Acum nu le mai poți vedea, dar pe vremea aceea încă le puteai vedea. Acolo era o statuie a lui Hristos din aur, din cap până-n picioare, aur, aur, aur, acolo erau așezate în vitrine de la o galerie la alta tot felul de obiecte de aur. Puteai vedea tot felul de pietre prețioase și toate cadourile, tot, tot se putea vedea, până îți ajunge. Dai din cap și pleci de acolo.

Dar când citești Apoc. 17, dacă citești Ieremia 51, știți că există versete în Vechiul și Noul Testament care îți arată tot timpul calea până când întâlnești lucrul care trebuie descoperit. De exemplu, când fratele Branham a vorbit despre acest subiect, el a luat unul sau două texte, dar noi putem lua 10 sau 20 de versete, mergând de la referință la referință, de la verset la verset. Lui i se descoperise, el vedea lucrul concret, el avea siguranță când vorbea. Dar noi, când predicăm trebuie să știm ce predicăm, astfel ca niciun slujitor să nu vină și să spună: „Domnule, ce ați spus dvs. nu este conform Cuvântului lui Dumnezeu!” Dar voi puteți fi îmbărbătați, eu cred cu toată inima mea că aceleași descoperiri - la plural - pe care doresc să

le subliniez... pentru că fratelui Branham i-au fost descoperite multe lucruri: descoperirea lui Isus Hristos, ce s-a întâmplat în Grădina Eden. Și când l-am auzit vorbind, se putea observa din vocea lui autoritatea și siguranța cu care vorbea. El a spus: „același Înger al Domnului care m-a întâlnit pentru prima dată în 7 mai 1946, a pășit în camera mea și mi-a spus ce s-a întâmplat în Grădina Eden: «înainte de amiază, Eva a avut o relație cu șarpele și, apoi, după amiaza cu Adam, în aceeași zi»”. Când îl auzi făcând asemenea afirmații, atunci știi că vorbește cu autoritate divină.

Noi o putem vedea în Sfintele Scripturi. De exemplu când citim în 1 Ioan 3:11-12: „*să ne iubim unii pe alții, nu cum a fost Cain, care era de la cel rău*”. Dacă urmărim această noțiune „cel rău”, Ioan scrie: „*Vă scriu, tinerilor fiindcă ați biruit pe cel rău*”. Citim toate referirile la „cel rău”. Așa cum am citit azi dimineață, din Matei 13, atunci când noi nu înțelegem Cuvântul, vine cel rău și-l fură. Și noi toți înțelegem că „cel rău” nu este Adam. Cel rău este cel rău, așa cum pomul cunoștinței este pomul cunoștinței și cum pomul vieții este pomul vieții. Dar pentru noi este atât de prețios, pentru că noi nu mergem prin cunoștință omenească, ci noi mergem prin descoperire divină. Chiar în Efeseni 6, ni se spune să luăm întreaga armătură a lui Dumnezeu să luptăm, inclusiv scutul credinței ca să ne putem apăra de toate săgețile celui rău.

Dragi frați, ceea ce trebuie să faceți este să predicați Cuvântul lui Dumnezeu, predicați despre a doua venire, predicați despre împlinirea prorociilor biblice, dar niciodată să nu dați impresia că ceea ce aveți și știți voi este deja final, pentru că Dumnezeu are mai mult și mai mult și mai mult.

Dacă mă uit la mulțimea anilor de când sunt eu în slujbă, de fiecare dată Dumnezeu descoperă lucruri noi din același Cuvânt. Dar, așa cum vă spuneam înainte despre cuvântul „parousia”. Cred că este important să dau o mică explicație. Odată am avut o conferință în Krefeld și am avut un invitat, un grec, fratele Fragos. El era născut în Grecia, așa cum voi sunteți născuți în România. Și pentru că în acea vreme toată lumea din Mesaj vorbea despre „parousia”, se spunea „Domnul a venit, este parousia, totul s-a terminat” și pentru că acolo erau frați din 16 națiuni și frați din America de Nord, acei frați care

cred că ei știu tot ce a spus fratele Branham - dar nu ce a spus Domnul, iar mulți nici nu mai citesc Biblia - atunci l-am întrebat pe fratele Fragos: „Este o întrebare care-i preocupă pe mulți frați. Ai putea să ne explici ce înseamnă cuvântul acesta *parousia*?”. El a spus „da”, s-a ridicat, a ieșit pe ușă și a închis ușa după el. Și noi toți ne uitam. Eu am crezut că el va explica cuvântul „parousia”, dar el s-a ridicat și a ieșit afară. Noi ne-am uitat și el nu mai era. Apoi ușa s-a deschis, el a intrat și a spus: „aceasta este parousia – prezență trupească personală, în trup, nu în chip duhovnicesc, nu ca învățătură, ci în trup, o prezență personală, trupească. Pentru mine a fost o lecție mare, pentru că el știa despre ce vorbește. Dar alți frați n-au primit-o. Ei au mers mai departe în gândurile și pe căile lor, până în ziua de astăzi. Ei spun că „parousia” înseamnă „venire” și apoi ei spun că Domnul a venit în anul 1963. Dar parousia înseamnă prezență personală, trupească. Acest cuvânt a fost folosit chiar când Pavel a vizitat o țară, o națiune, un oraș; când el a ajuns în acea țară este folosit tot cuvântul „parousie”, pentru sosirea lui personală, trupească. Dar așa cum am spus-o de multe ori: „dacă cineva este greșit în inima lui, va înțelege toate lucrurile greșit. Dar dacă cineva este corect în inima lui, va înțelege toate lucrurile corect”.

Niciodată, niciodată, niciodată să nu doriți să știți ceva sau să fiți cineva! Doar slujiți-I Domnului în conformitate cu slujba pe care El v-a dat-o, apreciați-vă unul pe celălalt în diferitele slujbe și bucurați-vă dacă cineva este deja binecuvântat în slujba lui. Pentru că dacă se ridică invidia, aceasta vă va distruge pe voi și pe ceilalți.

Aduceți-vă aminte tot timpul de 1 Cor. 12 și 14. Și amintiți-vă, cap. 13 este între aceste două capitole. Cele două capitole, 12 și 14, se referă la daruri, la cele nouă slujbe și între ele se găsește capitolul dragostei. Și apostolul spune: „*Chiar dacă aș cunoaște toate tainele și n-aș avea dragoste, chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic*”. Pentru că Dumnezeu este dragoste și dragostea lui Dumnezeu s-a manifestat în Hristos, pe crucea de la Golgota. În dragostea lui Dumnezeu este împăcare, este iertare, este pace, totul este acolo. Dar dacă este ceartă, dușmănie și toate aceste lucruri, atunci ceea ce s-a întâmplat pe crucea de la Golgota încă nu are efect în viața noastră. Trebuie să fie o

realitate divină în viețile noastre fizice, încât noi să iertăm așa cum am fost iertați, încât să iubim așa cum am fost iubiți. Și dacă un mădular este binecuvântat într-un mod deosebit, tot Trupul se bucură. Aceasta spune Cuvântul lui Dumnezeu.

Deci, sunt diferite slujbe, dar același Duh. Chiar și cunoștința divină este un dar de la Dumnezeu, prin Duhul Sfânt. Aș vrea să vă citesc 1 Cor. 12, pentru că uneori oamenii spun: „oh, fratele acesta știe ceva, ceea ce spune el este atât de minunat”. Nu este fratele, ci este chemarea lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu care lucrează totul în toți. Citesc din 1 Cor. 12:4-6: *„Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți”*. Dumnezeu lucrează totul în toți! Și apoi de la vers. 7, se arată cum lucrează: *„Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh”*. Datorită aceluiași Duh! Dar nu îi este dat totul unuia singur. Ci, *„altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh”*. Și iarăși: *„altuia, credința prin același Duh”* și din nou: *„altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh”* (vers. 9).

Fraților, dacă noi așteptăm o reșezare, trebuie să așteptăm ca toate aceste lucruri să fie cu noi. Și nu trebuie să așteptăm ca un frate să le aibă pe toate și să facă toate lucrurile. Ci trebuie să așteptăm ca Dumnezeu să lucreze în toți și fiecăruia i se dă o slujbă diferită și toate aceste slujbe lucrează împreună sub aceeași ungere a aceluiași Duh Sfânt.

Vers. 9-10: *„altuia, credința prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor”*. Și acum urmează lucrul principal: *„Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește”* (vers. 11). Și apoi v. 13: *„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup...”*. Și în v. 18: *„Acum, dar, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El”*. Apoi v. 28: *„Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi apostoli; al doilea, proroci, al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au*

darul minunilor, apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi”. Și apoi întrebările din vers. 29-30: „Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc?”

Vedeți? Este un echilibru. Dumnezeu este suveran în tot ceea ce face. Și așa cum am încercat să spun la început, dacă vezi în Scriptură că Domnul este ceva sau face ceva, aceasta este deja scris, este ceva bun, dar acel lucru nu este totul. Dacă vei citi alte texte vei vedea că este mai mult și face mai mult.

Dragi frați, așa cum am spus, noi nu putem explica toate aceste lucruri. Nimeni nu-L poate explica pe Dumnezeu. Noi avem destul respect ca să recunoaștem fiecare descoperire a lui Dumnezeu. Și ca să mai fac o singură afirmație: nici o singură dată, prorocii și apostolii n-au discutat despre dumnezeire, pentru că ei Îl cunoșteau personal, în multitudinea manifestărilor Sale. Dar ei niciodată nu au discutat despre aceste lucruri.

De exemplu, scumpul nostru Domn, Isus Hristos, pe de o parte, trebuia să fie Mielul lui Dumnezeu care trebuia să ridice păcatele lumii, pe de altă parte, trebuia să fie Mare Preot care să aducă jertfa. Și atunci când El Și-a vărsat sângele, acel sânge nu s-a pierdut pe pământ. În dimineața învierii El a spus: *„Nu mă ține, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru”*. Și conform Evrei, El a intrat cu propriul Său sânge, ca Mare Preot, în Sfânta Sfintelor din ceruri, punând sângele acolo ca dovadă că răscumpărarea a avut loc pe pământ. Și din acel timp, este scaunul harului, pentru că Dumnezeu ne-a arătat har în Isus Hristos, singurul Său Fiu zămislit. În Hristos suntem fără păcat, în Hristos suntem total neprihăniți și nu mai este nicio condamnare pentru oricine este în Hristos. Fiecare poate face niște greșeli, dar acestea nu sunt păcate, ci sunt doar niște greșeli, dar niciunul nu va păcătui cu voia, nimeni nu va face acest lucru. Dacă ești un copil al lui Dumnezeu și sămânța Cuvântului lui Dumnezeu rămâne în tine – din nou cuvântul sămânță, în 1 Ioan 3:9: *„sămânța Lui rămâne în el și nu poate păcătui”* și acea sămânță este Cuvântul lui Dumnezeu. Și astfel, în această legătură,

înțelegem diferitele lucruri pe care le-a spus Domnul. Voi cunoașteți Scripturile. Uneori știu unde este în Biblia germană, alteori o știu din cea engleză; dar atât timp cât este în Biblie este întotdeauna bine.

Pentru că timpul nostru s-a încheiat, aș vrea să subliniez încă o dată: predicați numai ceea ce puteți predica din Cuvântul lui Dumnezeu. Și referindu-mă din nou la ceea ce a spus fratele Branham despre cele șapte tunete – eu cred că am explicat-o și am publicat-o în diferite scrisori circulare: pentru că au fost șapte detunături când au coborât cei șapte îngeri și pentru că a fost o experiență puternică pentru fratele Branham, ca aceea pe care a avut-o Moise când Domnul i-a vorbit în rugul care ardea.

Fraților, după ce am avut experiența mea pe 2 aprilie 1962, timp de trei zile am fost slăbit în trupul meu. Nimeni nu poate explica ceea ce ți se întâmplă. Dar experiența pe care am avut-o eu s-ar putea să nu însemne nimic pentru voi, pentru că fiecare trebuie să aibă propria lui trăire cu Dumnezeu.

Dar pentru că au avut loc șapte detunături puternice, întreaga zonă a fost cutremurată, munții au fost cutremurați și stâncile cădeau, a fost ceva puternic pentru fratele Branham. Și el numește tot timpul această experiență „cele șapte tunete”. El a spus: „este credință de răpire în cele șapte tunete”. El a spus: „noul Nume al lui Dumnezeu va fi descoperit în cele șapte tunete”.

Am citit un număr de astfel de afirmații, dar când este vorba de a predica Cuvântul, atunci eu nu mă pot referi la experiența lui, ci eu trebuie să mă întorc la Cuvântul lui Dumnezeu. Sper că voi înțelegeți. Eu nu pot explica toate aceste lucruri în detaliu, dar cred din toată inima mea că William Branham a fost un om trimis de Dumnezeu ca Ioan Botezătorul care, conform Matei 11, a fost mai mult decât un proroc; nu mai mult decât un om, dar mai mult decât au fost prorocii. Pentru că prorocii întotdeauna au spus ce va veni, dar Ioan Botezătorul a fost un proroc făgăduit. Și fratele Branham a fost un proroc făgăduit. Aceste două slujbe sunt legate de planul de mântuire al lui Dumnezeu. Și se împlinește din nou: „*Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă*”. Și eu cred tot ce i-a descoperit Domnul, din Cuvântul lui cel sfânt și o împărtășesc în toată lumea.

Dar cum am spus, noi ducem toate aceste lucruri în Cuvânt și apoi predicăm Cuvântul și atunci Dumnezeu va fi cu noi până la sfârșit. N-am cuvinte să exprim cât de mult îi apreciez pe frații mei – nu numai pe acești câțiva pe care îi cunosc puțin mai mult, personal; eu vă apreciez pe toți și eu știu că Dumnezeu are un loc pentru fiecare și fiecare din voi își are slujba lui, în orice loc ar fi aceasta.

Acum, să ne rugăm. Tatăl nostru ceresc, mă rog împreună cu toți frații mei, ca Tu să-i binecuvântezi pe ei și slujbele lor. Binecuvântează bisericile locale, binecuvântează toate părtășiile. Fie Doamne, să fie acuma așa cum a fost întotdeauna: când Duhul Tău lucrează, trebuie să existe o unitate în Duh. Fie ca diferitele slujbe să se completeze una pe cealaltă. Doamne ai Tu calea Ta. Așa cum prorocii nu și-au slujit lor înșiși, ci nouă, așa cum apostolii nu și-au slujit lor înșiși, ci nouă și, de asemenea, prin slujba fratelui Branham, Doamne, Tu ne-ai slujit prin slujba lui, Tu ai vorbit cu noi, prin slujba lui. Voia Ta s-a făcut din nou și făgăduința aceea s-a împlinit. Îți mulțumim Doamne că Tu veghezi asupra Cuvântului Tău și ne-ai trimis pe prorocul Ilie, ca să ia învățătura celor doisprezece apostoli și s-o așeze din nou – așa cum Ilie a luat cele douăsprezece pietre, în 1 Împ. 18, ca să dreagă altarul Domnului și să cheme poporul împreună. Tu ai făcut același lucru în timpul nostru: ai trimis un om care a luat învățăturile celor doisprezece apostoli și le-a așezat din nou și Tu Ți-ai chemat Biserica înapoi la început.

Doamne, Tu ai plătit prețul, Tu ne-ai dat chemarea cerească, Tu ne-ai predestinat înainte de întemeierea lumii să fim cu Tine și Tu ne-ai promis că vei fi cu noi până la sfârșit. Binecuvântează pe frații mei, binecuvântează slujbele lor, familiile lor și fii cu ei toți! Binecuvântează întreaga țară și fie ca cei aleși să fie chemați afară și fie ca ultimul să intre cât mai curând pentru ca Tu să Te poți întoarce. Binecuvântează pe fratele Ionuț și fratele Daniel, pe fiecare! Binecuvântează-i pe frații noștri care se vor întoarce în Germania, fii și cu ei în mod deosebit.

O, Doamne și Îți cer în acest loc: dacă este vreunul printre ei, pe care Tu l-ai chemat, pune-Ți mâna Ta asupra lui. O, Doamne, fă-o acum! Noi avem nevoie să ne rugăm pentru lucrători în Împărăția lui Dumnezeu. Binecuvântează-i pe preaiubitul nostru frate Russ și pe

fratele Schmidt! Binecuvântează-i pe toți frații care susțin slujba,
Doamne! Binecuvântează întregul Trup al lui Hristos din toate
națiunile de pe tot pământul, în Numele scump al lui Isus Hristos!
Amin.